

La întâlnire cu viitorul

Viitorul se insinuează în viața noastră în doze mici, imperceptibile, secundă cu secundă și, de cele mai multe ori, ne prinde pe picior greșit. Ne întâlnim cu el în fiecare dimineață, când deschidem ochii și ne smulgem cu greu fața din moliciunea pernei. Scurtăm rugăciunea, incapabili să ne concentrăm. Trecutul stăruie în minte cu cele mai urgente sarcini restante, păstrate în dosarul cu probleme de rezolvat, nerăbdător să le transfere noii secretare a zilei prezente.

Nu este de mirare că nu ne putem concentra; rugăciunea înseamnă liniște, meditație, așteptare, pace, încredere, deconectare, părtașie cu Cel chemat și prezent lângă noi în odăiță (Matei 6:6). Dar treburile ne strigă din agenda zilnică cu glasuri tot mai stridente, genunchii încep să tremure sub noi, febrili de nerăbdare, ideile devin tot mai vagi, frazele rugăciunii tot mai grăbite, diluate în fluidul bine cunoscut al frazeologiei personale (ca la biserică, măcar că acasă n-are cine să ne audă și admire)...

Viitorul nu ne aparține, deși ne complacem bucuroși în iluzia aceasta și ne grăbim să-l luăm în primire, cel puțin la modul virtual. Copiii se grăbesc să crească, nerăbdători să fie mari, puternici și independenți (ca tata), tinerii se avântă să cucerească o lume care parcă nu aștepta decât nașterea lor, părinții visează să-și vadă copiii căpătuiți, la casele lor, și bătrânii să moară înainte de a se instala suferința adusă de bolile vârstei înaintate.

De ce ne grăbim, la urma urmei? Că doar viitorul n-a întârziat niciodată pentru nimeni. De câte ori nu ne-a spus Domnul, și în câte feluri, că doar prezentul este al nostru! Trăim într-un prezent continuu. Nimeni nu poate trăi în viitor, măcar că mulți încearcă s-o facă, refugiindu-se în tărâmul iluzoriu al visării. Facem planuri a căror realizare o urmărim cu toate puterile ființei, așteptând ca anii următori să aducă împlinirea lor. Câte din ele n-au rămas îngropate în arhivele uitării?

Care este atunci eficiența vieții noastre în planificare, dacă numai un mic procent din ce visăm și proiectăm suntem în stare să și împlinim? Nu este ea descurajant de mică? Un viitor pe care contăm prin puterile proprii nu este decât necunoscut, hazard și risc.

„Ascultați, acum, voi care ziceți: «Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga!» Și nu știți ce va aduce ziua de mâine!» (Iacov 4:13-14).

Cineva spunea că ziua de ieri este un cec anulat, iar ziua de mâine este un cec fără acoperire. Singurii bani gheață de care dispunem sunt clipele zilei de azi. Oare nu se cuvine să-i cheltuim cu înțelepciune?

Viitorul este o eternă promisiune, primită cu plăcere, fiindcă ne permite iluzia de a crede în noi înșine. Vom face, vom fi, vom avea, vom... iată verbele timpului viitor. Viitorul este o fata morgana, un cec fals, dacă nu avem repere stabile în tărâmul lui, dacă

GELU ARCADIE MURARIU

Publicist, SUA

„Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

1 Corinteni 13.13

nu avem bani în bancă, valori sigure investite în el.

Dar cum putem stabili astfel de repere în geografia interzisă a viitorului, în tărâmul în care n-a călcat picior de muritor? Cum putem fi siguri de un lucru care simbolizează însăși incertitudinea și nesiguranta, „Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțin și apoi piere” (Iacov 4:14)?

Un abur ne semnificativ, când o raportăm la nemărginirea necunoscutului care ne stă în față. Cine are la dispoziție suficientă vreme ca să exploreze orizontul nemărginit al zilei de mâine? Ne încadrăm cu viața noastră în măsura unui lat de palmă și încercăm să facem fapte mari cu energia unei „sufări”!

Viitorul nu ne aparține, deși ne complacem bucuroși în iluzia aceasta și ne grăbim să-l luăm în primire, cel puțin la modul virtual. Copiii se grăbesc să crească, nerăbdători să fie mari, puternici și independenți (ca tata), tinerii se avântă să cucerească o lume care parcă nu aștepta decât nașterea lor, părinții visează să-și vadă copiii căpătuiți, la casele lor, și bătrânii să moară înainte de a se instala suferința adusă de bolile vârstei

Nu avem nici un alt capital în viață, care să valoreze cât ziua de astăzi și nici o certitudine în viitor care să prețuiască cât încredințarea în mâna Celui Veșnic, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel ce ține trecutul și viitorul în aceeași mână, Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Și dacă El a făcut totul pentru noi în trecut, de ce nu ne-am încrede în El și pentru viitor, mai cu seamă că sorții de izbândă, prin puterile noastre, sunt ne semnificativ de mici!

Singura cheie, la îndemâna noastră, cu ajutorul căreia putem aborda viitorul, este credința. Iar sora ei geamănă este nădejdea. Prima dintre ele motivează mintea noastră, a doua ține trează flacăra de veghe a inimii. Credința se postează ferm pe temelia făgăduințelor lui Dumnezeu și așteaptă cu răbdare moștenirea lucrurilor promise. Nădejdea se avântă în viitor, „ca o ancoră a sufletului” (Evrei 6:19), capabilă să pătrundă „dincolo de perdeaua dinlăuntru al Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător” și Garant al moștenirii după care tânjim. Puternic ancorați în legământul lui Dumnezeu, care “este cu neputință să mintă”, și cu viitorul asigurat în timp și veșnicie, ne odihnim în certitudinea dragostei Sale și-I răspundem cu dragostea noastră.

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13.13).

Am amintit primele două; vă las acum, la început de an, să meditați singuri la cea mai mare dintre ele...